

Fitxa tècnica

Guió Johanne Gómez Terrero, María Abenia **Música** Jonay Armas **Fotografia** Alván Prado **Interpretació** Yelidà Díaz, Juan María Almonte, Ruth Emeterio, Génesis Piñeyro, Diogenes Medina... **Durada** 91 min **Gènere** Drama **Distribuïdora** Tinglado Films **Llengües** Espanyol **+12 anys i especialment recomanada per al foment de la igualtat de gènere**

Sinopsi

La mecanització de la indústria sucrera amenaça de desplaçar els treballadors. La Makenya, una adolescent amb un embaràs no desitjat, acompanya el seu avi canyer en les protestes per ser indemnitzats. El procés de gestació és el viatge cap a l'adulthood. Una serp que representa tot allò que és misteriós guia la Makenya perquè abraçi tant el seu poder terrenal com la seva consciència multidimensional, navegant el regne de l'impossible. (FilmAffinity)

Crítica

13/09/2024 - VENÈCIA 2024: L'artista i cineasta afrodescendent Johanné Gómez Terrero fa una mirada a la tradició i a l'espiritualitat a través dels ulls d'una adolescent embarassada

Des de l'inici de **Sugar Island**, de **Johanné Gómez Terrero**, la Makenya (**Yelidà Díaz**) ja no es pot permetre ser una adolescent. El seu embaràs no desitjat s'immisceix en la seva vida i la reorganitza del tot, dissipant el mite d'una adolescència despreocupada (tot el que pot ser de despreocupada en un *batey* dominicà). La vergonya envolta el seu món, i tot ha de canviar. Alhora, la mecanització industrial s'està apoderant de les plantacions de canya de sucre, basades en el treball manual, de manera lenta però inexorable. No només estan amenaçades les tradicions, sinó també el pa dels treballadors: la comunitat podria ser desplaçada en qualsevol moment, sense rebre cap mena d'indemnització. Les precàries condicions de treball no estan tan allunyades de la posició també precària del cos femení negre. **Sugar Island** s'ha estrenat mundialment a la secció Giornate degli Autori del Festival de Venècia.

Johanné Gómez Terrero barreja tradició i espiritualitat, el que és literal i el que és al·legòric, en una òpera prima de ficció bellament realitzada i profundament commovedora. Els temes dels drets laborals, les protestes contra la mecanització de la indústria sucrera i el pensament descolonial fan de **Sugar Island** una obra sincrètica i políticament compromesa que evita tot rastre de didactisme. Per contra, el magnífic aspecte visual de la pel·lícula, gràcies a la direcció de fotografia d'**Alván Prado**, al·ludeix a múltiples capes de realitat; és com si cada esdeveniment, cada conversa, succeís en dos plans alhora: un que veiem i un altre que només podem imaginar.

Fins i tot durant els primers minuts, **Sugar Island** es mostra tan hipnòtica com directa. La il·luminació tènue rebota en els cossos d'uns ballarins que actuen en grup, i el vermell dels seus vestits ressalta sobre les ombres profundes i fosques. El treball de càmera de Prado, especialment cinètic en aquestes escenes, presagia el moviment entre realitats, però l'efecte visual en si és gairebé vertiginós: els primers plans no són mai invasius, sinó sempre tendres. Al llarg de la pel·lícula, quan hi ha absència de paraules, la presència persistent de la càmera omple aquest buit.

Presentant una visió honesta i hipnòtica de les realitats sociopolítiques d'una porció de la indústria sucrera de la República Dominicana, **Sugar Island** adopta un enfocament descolonial per intensificar tant la seva ficció com el seu realisme. Atenent qüestions reals (inclosos els cossos i les trames que la societat els para), la pel·lícula parla de sentiments de vergonya interioritzada i d'un possible alliberament a través de l'espiritualitat i la saviesa ancestral.

Savina Petkova – cineuropa.org